

Kaptajn Albert E. Boye beskriver sømandskonerne i Marstal omkring 1912:

Manglede disse kvinder end dannelse, så besad de i stedet for så mangfoldige dyder, der fuldt ud opvejede manglerne, og som bevirkede at de blev, hvad de var kaldet til at være, nemlig dygtige sømands hustruer, thi hele deres opdragelse var sket ved tarvelighed, sparsommelighed i alt, og med den største økonomi for øje, derfor forstod de at indrette sig efter sømændenes, den tids tarvelige fortjeneste uden at føle sig utilfredse. Hjemmearbejdet var iblandt kvinderne meget udviklet, og tiden hengik med stadigt arbejde - med at karte, spinde, strikke og sy etc.

(fra: Mette Eriksen Havsteen-Mikkelsen; Sømandskoner i Marstal. 2017)

I 2016 beskriver sømandskone Ulla Raahauge sit liv og dets udfordringer som sømandskone:

At være alene kan man sagtens, man er vant til det fra barn af. Det var det samme for familie, venner og bekendte. Jeg tog jo til København og besøgte faster, onkel og tante, venner, når Kjeld ikke var hjemme. Andre troede vel, at man gik i byen og fandt noget andet, men sådan er det ikke! Hvis man er jaloux anlagt, så kan man ikke være gift med en sømand. Man skal have tillid til, at det ikke er noget, man gør. Man går også selv til fest, og hvis man skal vente på, at manden er hjemme, så kommer man jo ingen steder, men jeg har aldrig oplevet, at andre har være ude for at "fange" en mand. Jeg ved godt, at der er mange, der tror, at de ikke kan deltage i noget, uden at manden er med i alt, men det kan man godt!

(fra: Mette Eriksen Havsteen-Mikkelsen; Sømandskoner i Marstal. 2017)

Lidt det samme sagde en anden sømandskone Jonna Thygesen også i 2016:

Jeg tror, folk tænker, om de da kan være alene så længe, men det er ligesom at "lukke for den varme hane", Aldrig har nogen kunnet sætte noget på mig, aldrig! Vi skulle jo også kunne stole på ham derude, og som han sagde: "Jeg skulle jo også kunne komme hjem og se dig i øjnene" Nogen blev skilt, efter de havde fundet nogle yngre piger om bord, stewardesser. Et eller andet sted er det jo tragisk. Du skal jo kunne modstå de fristelser, være voksen og tænke, at der også er noget bagefter, når du kommer hjem. Jeg ville da nødig have, at nogen skulle pege fingre af mig med: "Hun var da også i byen den anden dag og hold da fast!"

(fra: Mette Eriksen Havsteen-Mikkelsen; Sømandskoner i Marstal. 2017)